

De Ontdekking van Nikalon

(auteur Marc Spandel + AI)

*Avonturen van
Marcos Spandelius*

Hoofdstuk 1: Het Geheim van de Houtbriel.

Sint-Niklaas, april 2025 – tijdens grote stadsvernieuwingswerken op de Houtbriel...

De stad siddert van bedrijvigheid.

Tijdens graafwerken ontdekt Marcos Spandelijs tussen de puinhopen een merkwaardige structuur van stenen. Hij voelt met zijn handen tussen het puin en stuit op iets hards... een oude, verborgen trap die steil naar beneden leidt.

“Wat is dit nu weer?” mompelt Marcos.

De arbeiders stoppen en staren verbaasd. De trap ziet er oud uit, ouder dan wat ook ooit in Sint-Niklaas werd gevonden.

De ontdekking van NIKALON...

Marcos denkt bij zichzelf:

"Deze stenen zijn niet van de Romeinen... en ook niet van de Middeleeuwen. Dit is veel ouder!"

Op de Houtbriel, het eeuwenoude plein in het hart van Sint-Niklaas, woeden grote infrastructuurwerken. Kabels, buizen, en oude funderingen worden blootgelegd in een poging het plein een moderne make-over te geven. Maar wat niemand verwacht, is dat de geschiedenis zich vanonder het stof zou roeren...

Marcos Spandelijs, gepensioneerd lasser, computerhobbyist en ontdekkingsreiziger in hart en nieren, loopt nieuwsgierig rond de bouwwerf. Niet als werfleider, maar als vrijwillige kijklustige die zijn nieuwsgierigheid niet kan bedwingen.

Met zijn stevige handen, getekend door jaren arbeid, begint hij instinctief enkele losse stenen te verplaatsen. Zijn buikgevoel zegt hem dat hier iets niet klopt.

"Deze keien... ze liggen té netjes. En ze zijn te oud om deel uit te maken van het huidige stratenplan," mompelt hij.

Een groepje arbeiders lacht even als hij begint te graven alsof hij op een schat stuit. Maar Marcos graaft door – steen na steen – tot zijn vingers een ronde, gladde rand raken.

"Wacht eens... Dit voelt als een boogstructuur..."

Langzaam en zorgvuldig maakt hij het verder vrij. Onder de stenen komt een perfect gevormde boog tevoorschijn, volledig met de hand uitgehakt in oude natuursteen. Achter de boog: duisternis.

Marcos aarzelt niet. Hij haalt een kleine zaklamp uit zijn rugzak – een gewoonte van zijn vele verkenningstochten – en schijnt naar binnen.

Wat hij ziet, is verbazingwekkend:

Een stenen trap, breed, diep, netjes bewerkt. Elke trede draagt de sporen van eeuwen slijtage, alsof er ooit duizenden voeten over liepen... en toen plots: niets meer.

Marcos voelt zijn hart sneller slaan. Zijn intuïtie gilt: *"Dit is groot. Dit is geen kelder. Dit is oud. En niemand weet dat het hier ligt."*

De ontdekking van NIKALON...

Die ontdekking moet geheim blijven...

Marcos besluit de ingang opnieuw deels toe te dekken. Hij weet dat als hij hiermee meteen naar de stad trekt, het risico bestaat dat men de plaats afzet, dat historici, politici en bedrijven zich ermee bemoeien... en dat de waarheid verdraaid zal worden.

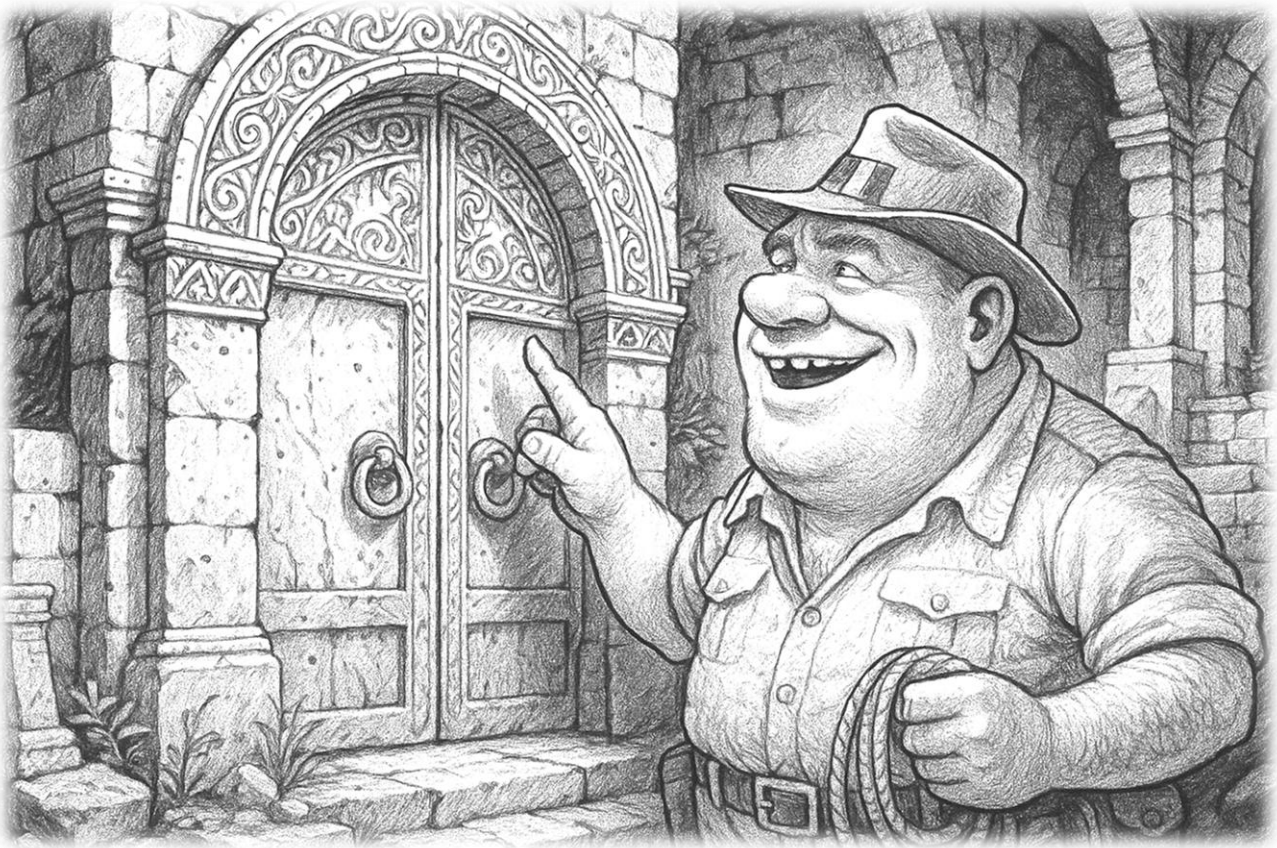
Hij wil eerst zelf afdalen.

Zelf zien...

Zelf weten...

Want dit zou weleens het begin kunnen zijn van het grootste mysterie dat de stad ooit heeft gekend.

Hoofdstuk 2: De Stad onder de Stad.

Marcos wacht tot de avond valt. De werf is verlaten, het lawaai van machines heeft plaatsgemaakt voor een mysterieuze stilte. Enkel het zachte geritsel van de wind door de steigers begeleidt zijn tocht. Met een touw, een zaklamp in de hand en een stevig hart daalt hij af in het onbekende.

heel voorzichtig trap per trap...

Onder zijn voeten kraakt het stof van eeuwen. De lucht is droog, muf...

Elke trede kraakt onder zijn gewicht, alsof ze eeuwen hebben gewacht op iemand die hun geheim zou ontrafelen.

Na enkele meters verandert de stenen trap van ruw in glad. De temperatuur daalt merkbaar, de lucht voelt zwaar – alsof ze lang opgesloten zat.

En dan, na een laatste bocht in de trap, verschijnt plots een grote poort met een symbool er op... een symbool dat hij herkende!

Hij kon de poort gewoon openen en nieuwsgierig als hij is, deed hij dit behoedzaam. Je kan nooit weten welke vallen er achter schuilen hé.

De stad noemt Nikalon...

Er komt een indrukwekkend panorama tevoorschijn, dat Marcos letterlijk de adem beneemt...

Voor hem ligt een ondergrondse stad. Niet zomaar een verzameling van stenen, maar een complete metropool uit een ander tijdperk. De muren glanzen als gepolijst obsidiaan. De straten zijn netjes geplaveid. Huizen, tempels, fontein... alles is intact, maar bedekt met een laag tijdloos stof.

Aan de horizon torent een centrale structuur op – een gebouw dat doet denken aan een tempel, met zuilen en gebeeldhouwde figuren in de muren. Rondom ziet hij standbeelden van mensen in lange gewaden, sterrenkaarten, geometrische patronen en symbolen die Marcos nooit eerder heeft gezien.

Hij mompelt, met ogen als schoteltjes:

“Dit... dit is ouder dan Rome, ouder dan Egypte zelfs...” Het lijkt een levende stad in slaap...”

Wat Marcos het meest raakt, is de afwezigheid van verval. Geen ingestorte muren, geen brandsporen, geen sporen van strijd. Alles is bewaard alsof de stad op één moment plots... verdween uit de wereld. Alsof de tijd er werd stilgezet.

Hij wandelt traag door de smalle straten. Zijn voetstappen echoën tegen het gesteente. Op een deur vindt hij een ijzeren plaat met het woord “Nikalon” erin gegraveerd.

“De stad heeft een naam... Nikalon.”

Op een plein vindt hij een standbeeld van een vrouw met open gespreide armen. In haar handen: een zon in de ene hand en een bol in de andere. Aan haar voeten staat in een onbekende taal iets gegraveerd, maar Marcos herkent terug één symbool: het achtpuntige sterrad. Datzelfde symbool stond ook op de poort aan de hoofdingang.

In een gebouw dat lijkt op een bibliotheek ontdekt Marcos objecten:

- metalen boekplaten met gravures
- kristallen met lichtreflecties die lijken te reageren op zijn aanwezigheid
- een stenen kaart van een landschap dat niet lijkt op de huidige wereld

De ontdekking van NIKALON...

Hij beseft:

“Dit is geen mythe. Dit is echt. En ik ben de eerste mens in duizenden jaren die hier loopt.”

Wat is hier gebeurd?

Hoe kan een stad verdwijnen? Waar zijn de mensen? Waarom werd ze vergeten?

Marcos beseft dat hij iets op het spoor is dat de wereldgeschiedenis op haar kop kan zetten. Sint-Niklaas, zijn rustige thuisstad, staat misschien op de fundamenteën van een beschaving die ouder is dan de mensheid zoals we ze kennen.

— Marcos Spandelijs, eerste logboeknotitie

"Nikalon... Stad van Licht. Stad van Stille. En misschien: stad van Waarheid."

De ontdekking van NIKALON...

Hoofdstuk 3: De Verdwenen Tijd.

Dag 2 – Diep onder Sint-Niklaas...

Marcos keert terug naar Nikalon. Deze keer beter voorbereid: met camera, meettoestel, schrift en voeding. Hij is vastberaden om te begrijpen wat er hier is gebeurd — en waarom niemand ooit van deze stad heeft gehoord.

De lucht in de ondergrondse stad voelt... anders. Niet doods, maar geladen. Alsof de stenen muren, het stof, de gebouwen en zelfs de stilte zelf iets verbergen.

De ontdekking van NIKALON...

In de centrale tempel vindt Marcos een oud reliëf. Het toont een stad die plots door de aarde werd opgeslokt — alsof ‘de tijd zélf’ werd stilgezet.

De inwoners van deze mysterieuze beschaving hadden kennis van energie, zwaartekracht en symboliek die onze moderne wetenschap te boven gaat.

Het gebouw der wijsheid...

In het centrale district ontdekt Marcos een groot rechthoekig gebouw met een koepel. Binnenin: honderden metalen tafels, reliëfs, wandgravures en rijen metalen platen die lijken op een soort boekensysteem.

Een bibliotheek verdorie !

Elke plaat is met de hand gegraveerd. De tekens zijn vreemd, maar er zit structuur in. Marcos fotografeert en begint patronen te herkennen. Hij tekent, vergelijkt en ontdekt een steeds terugkerend symbool: ... een ster met acht stralen, omcirkeld door kronkelende lijnen.

Het zelfde symbool dat hij eerder zag op de poort.

Op één van de platen vindt hij een reeks tekeningen die hij wél begrijpt:

- een stad met lichtgevende torens
- een hemel vol sterren
- en dan: een **grote breuklijn**, waaruit donkere golven komen die alles overspoelen.

Marcos fluistert:

“Een ramp... ze zijn niet zomaar verdwenen. Ze zijn opgeslokt.”

Hij vindt een oud boek — geschreven op platen van metaal — met de titel: "**De Hoeders van het Licht**". Het vertelt over een beschaving die duizenden jaren voor de Egyptenaren bestond, en over een kosmische straf die hen onder de grond verbande.

De kosmische straf...

Verderop in de zaal vindt hij een wandreliëf in bas-reliëf. Een cirkel van figuren staat rond een centrale zuil. Boven hen hangt een vreemde bolvormige structuur – een planeet? Een energiebron?

Marcos vindt een inscriptie en vertaalt deze via symbolen en aanverwante logica.

“Wij, Hoeders van het Licht, hebben de poort geopend tot hetgeen niet begrepen werd. De wachter heeft geoordeeld. De stad moest slapen.”

Marcos's adem stukt.

“Ze hebben iets geopend... iets dat hun kennis oversteeg. En de prijs was deze ondergang.”

De energievelden...

Wanneer hij dichterbij de centrale zuil komt, slaat zijn meettoestel op hol. Er zijn **magnetische fluctuaties** aanwezig. Het voelt alsof hij een veld van pure energie nadert – nog steeds actief, na duizenden jaren.

Marcos raakt de zuil voorzichtig aan. Een warme trilling glijdt door zijn arm.

Dan... hoort hij iets.

Een geluid. Een toon. Laag, diep, bijna onhoorbaar.

Een toon die rechtstreeks door zijn lichaam trilt.

Een *frequentie van herinnering*.

Hij voelt plots flarden van beelden in zijn hoofd:

- Mensen met lichtgevende ogen
- De stad Nikalon bruisend van leven
- Een jonge priesteres die haar hand op dezelfde zuil legt
- En dan: alles stort in duisternis

De ontdekking van NIKALON...

Tijd is niet lineair...

Marcos trekt zich geschrokken terug. Hij zweet, beeft, maar is helder. Hij beseft: *Nikalon bestaat buiten de gewone tijdslijn. De stad is niet zomaar verdwenen ... ze is **verstoep**!*

Misschien... is ze niet eens vergaan. Misschien wacht ze.

Misschien is Nikalon nooit écht weggeweest.

Logboek Marcos – Dag 2

“Ze keken naar de sterren voor kennis... en vonden een afgrond.

Wat ze ontdekten, veranderde hun wereld. Wat ik nu weet, zal de onze veranderen.

Ik moet terug naar die poort. Daar begon het. Daar eindigde het.
Daar... ligt de waarheid.”

De ontdekking van NIKALON...

Hoofdstuk 4: De Historische Aardverschuiving.

Dag 3 – Terug aan de oppervlakte...

Marcos Spandelijs kan zijn ontdekking niet langer geheim houden vóór de wereld op haar grondvesten begint te daveren.

De ontdekking van NIKALON...

Marcos klimt langzaam en voorzichtig uit de ondergrondse stad. Zijn rug doet pijn, zijn benen trillen, maar zijn geest is alert als nooit tevoren. Hij heeft iets in zijn rugzak: een metalen plaat met symbolen, tientallen foto's van tempels, zuilen, kaarten en energiebronnen, én zijn schrift met aantekeningen.

Boven wacht een nieuwe dag. De zon schijnt fel, alsof ze niet weet welk geheim zich net onder haar voeten schuilhoudt.

Marcos weet dat hij dit niet langer voor zichzelf kan houden. Hij besluit een verslag te maken, ondersteund met beelden, metingen en beschrijvingen. Hij stuurt het naar een klein aantal mensen:

- een oud-professor archeologie die hij vertrouwt
- een lokaal journalist met een kritisch oog
- en... zijn broer Jan Spandelius, arts, maar ook denker.

Drie dagen later verschijnt het eerste artikel op een onafhankelijke blog:

“Stad onder de stad – Belgische gepensioneerde ontdekt ondergrondse beschaving onder Sint-Niklaas.”

Het artikel wordt eerst weggelachen, dan gedeeld... en plots wereldwijd opgepikt.

Na weken onderzoek, en onder zware mediadruk, onthult Marcos Spandelius zijn ontdekking aan de wereld. Archeologen en historici staan versteld. Alles wat we dachten te weten over het ontstaan van Sint-Niklaas — en zelfs over de vroege geschiedenis van Europa — staat op losse schroeven.

Krantenkoppen wereldwijd...

"Belg ontdekt oudste ondergrondse stad van Europa onder eigen voeten."

Onthulling van de ontdekte ingang door de stad Sint-Niklaas.

De ontdekte stad krijgt de naam "**Nikalon**", naar een oude inscriptie die Marcos vond. Het wordt het Belgische Pompeii genoemd.

Media-explosie...

Binnen 24 uur staan er journalisten op de Houtbriel. Camera's, drones, archeologen, en uiteindelijk ook vertegenwoordigers van de overheid. Marcos wordt uitgenodigd voor interviews maar weigert de meeste.

De ontdekking van NIKALON...

Hij spreekt één duidelijke boodschap uit in een uitzending op regionale televisie:

“Wat ik gevonden heb, herschrijft niet alleen de geschiedenis van deze stad, maar van de hele westerse beschaving.

En ik wil dat de waarheid niet verdwijnt in handen van wie macht zoekt.”

Zijn woorden slaan in als een bom. Binnen de kortste keren is **Nikalon** een wereldnaam.

Wetenschappelijke chaos...

Universiteiten wereldwijd sturen onderzoekers. Men begint massaal te vertalen, vergelijken, analyseren. Het blijkt: de symbolen in Nikalon vertonen **geen enkele link met bestaande talen** — maar de logische structuur en getalsverhoudingen wijzen op een **hogere wiskundige orde**.

Een team van linguïsten stelt vast dat de tekens overeenkomen met bepaalde **kosmische frequenties**.

Een Duitse fysicus noemt het:

“De taal van energie – wie dit begreep, begreep de natuur zelf.”

Pogingen tot controle...

De Belgische overheid probeert het terrein af te sluiten. Er komt een omheining, bewaking, het label “Nationaal Erfgoed”. Maar de waarheid laat zich niet opsluiten.

Marcos weigert afstand te doen van zijn bevindingen. Hij post alles online, vrij te downloaden, ongecensureerd. Op sociale media gaat een quote van hem viraal:

“Weten is geen privilege. Weten is een recht.”

Internationale gevolgen...

- Historici stellen hun chronologie in vraag
- Kerken voelen zich bedreigd
- Complotdenkers verklaren Marcos tot “banneling van het systeem”
- Spirituele bewegingen noemen hem een “moderne profeet”

De ontdekking van NIKALON...

- Kinderen op scholen leren plots over *Nikalon* naast de Romeinen en de Egyptenaren

Temidden van de storm blijft Marcos rustig. Hij wandelt 's avonds op het plein, kijkt naar de plek waar hij begon te graven, en denkt:

“Wat zou er gebeuren als iedereen de waarheid zou durven opgraven? Hoeveel verborgen steden liggen er nog onder onze voeten – of in onszelf?”

De ontdekking van NIKALON...

Hoofdstuk 5: De Poortwachter.

Ontdekkingsreiziger Marcos Spandelijs keert terug naar het diepste punt van Nikalon en komt oog in oog te staan met iets wat de menselijke geest nauwelijks kan bevatten.

Locatie: Het Heilig Hart van Nikalon...

Het is inmiddels dag 6 sinds de ontdekking. Hoewel het terrein nu officieel is afgesloten door de overheid, heeft Marcos – met zijn status als ontdekker – nog net genoeg vrijheid om verder te exploreren. En zijn doel is duidelijk: terug naar die geheimzinnige poort daar centraal staat opgesteld.

Met een hoofd vol nieuwe inzichten en een hart vol onrust daalt hij opnieuw de trappen af, die nu deels verlicht zijn door geïnstalleerde werflampen. Maar hoe dieper hij gaat, hoe meer het licht van de bovenwereld lijkt te verdwijnen, alsof hij een drempel overgaat... een grens tussen wat is, en wat vergeten werd.

De Poort...

Er is iets wat Marcos kippenvel bezorgt: daar diep in het centrum van Nikalon aan die gesloten 'poort' met oplichtende symbolen. Volgens de platen is dit een poort naar een andere dimensie, bewaakt door een "Wachter van Tijd".

Daar staat Marcos weer, aan die geheimzinnige poort in het midden van het centrale plein.

Een gigantisch stenen cirkel, opgebouwd uit duizenden nauwsluitende segmenten, ieder gegraveerd met symbooltaal. In het midden: een verzonken paneel met een holte in de vorm van een hand. De ruimte rondom straalt een stilte uit die haast fysiek voelbaar is.

In het maanlichtachtige schijnsel van zijn zaklamp lichten de vreemde symbolen op in een zachte, pulserende gloed.

"Dit is geen gewoon metselwerk..." fluistert Marcos, terwijl zijn vingers over de gravures glijden. Het voelt als een wezen.

De symbolen lijken te reageren op zijn aanraking – één voor één beginnen de symbolen langzaam te draaien, als tandwielen in een mechanisme.

Dan... verschijnt in het duister achter hem een figuur:

Een stenen wachter met staf, half mens, half beeld, met een starend gezicht dat recht naar Marcos lijkt te kijken.

De ontdekking van NIKALON...

“Wie de poort opent zonder begrip van wat erachter ligt,” klinkt een stem die Marcos niet met zijn oren, maar in zijn hoofd hoort, “zal de balans van werelden verstoren.”

De ‘stenen’ stem met deze verwittiging klonk écht intimiderend!

Marcos doet een stap terug, maar zijn nieuwsgierigheid is sterker dan zijn angst.

Marcos herinnert zich wat hij vond in de bibliotheekzaal:
de inscriptie over de “Hoeders van het Licht”,
de waarschuwing:

“Wie opent wat niet begrepen is, verstoort de balans van werelden.”

Het ritueel...

Marcos heeft zijn aantekeningen bij zich. Hij leest fluisterend voor uit het ritueel dat hij vertaald heeft uit het Nikaloniaans:

“Eén met zuivere geest.
Eén met begrip.
Eén met moed.
Spreek en verbind.”

Hij zet door en legt zijn rechterhand in de uitsparing.
Zijn vingers passen **exact**.
Alsof de poort... op hem heeft gewacht.

Dan spreekt hij het woord:

“Na-Yareth.”

De reactie:

De poort vibreert zacht, als een kat die spint. De symbolen beginnen één voor één op te lichten. Niet met fel kunstlicht, maar met een levend, warm schijnsel. Een cirkelvormig patroon draait langzaam naar binnen toe, en dan...

Een op zijn minst ‘speciale’ BOEM!

Geen explosie. Geen geluid. Maar een verplaatsing van lucht en gevoel.

De ontdekking van NIKALON...

De steen in het midden zakt naar binnen en verdwijnt. Daarachter geen muur... maar duisternis. Geen gewone duisternis — een duisternis die lijkt te zuigen, alsof de ruimte zelf een ademhaling heeft.

Marcos stapt dichterbij...

Uit de schaduw stapt een nieuwe gestalte. Lang, roerloos. Niet menselijk, maar ook niet beestachtig. Gekleed in een lang gewaad, gezicht verborgen onder een kap. In zijn handen: een staf van licht.

Marcos's hart bonkt. Zijn instinct schreeuwt: vluchten. Maar zijn ziel zegt: blijven.

Dan klinkt er terug een stem — zonder klank, maar rechtstreeks in zijn hoofd:

“Waarom wil je weten wat vergeten werd?”

Marcos antwoordt, zonder te spreken:

“Omdat waarheid geen vijand is. Omdat ik voel dat dit belangrijk is.”

De figuur beweegt. Zijn kap glijdt iets achteruit en onthult... géén gezicht. Slechts een draaikolk van sterren. Alsof Marcos naar het heelal zelf kijkt.

“Wie waarheid zoekt, moet offeren.”, zegt de stem.

Het offer...

De poort opent zich volledig. Marcos voelt dat hij *iets* moet achterlaten om binnen te mogen. Niet fysiek. Iets innerlijks.

Hij sluit zijn ogen... en denkt aan zijn grootste onzekerheid:
het gevoel van **minderwaardigheid uit zijn jeugd**.

De pijn van verwaarlozing, de eenzaamheid, het gevoel dat zijn strijd geen zin had.

Hij laat het los.

En op dat moment... wordt hij licht.

Niet als metafoor. Letterlijk.

Zijn lichaam pulseert, zijn geest vult zich met een wervelende stroom herinneringen die niet van hem lijken te zijn.

De ontdekking van NIKALON...

De doorgang...

De Wachter stapt opzij. Achter hem: een hal vol sterrenlicht, alsof Marcos een kosmische brug betreedt. De poort is geen deur. Het is een **portaal tussen dimensies, tussen werelden, tussen waarheid en leugen.**

Voor hij de eerste stap zet, draait hij zich om.

En weet:

Dit is niet het einde van een ontdekking.

Dit is het begin van een reis naar het **echte ontstaan van alles wat we zijn.**

Marcos staat verwonderd te kijken naar de mysterieuze poort...met zijn pet in de hand,

“Dit... is nog maar het begin.

Hoofdstuk 6 – Het Boek van Inwijding.

De Poort gepasseerd...

Wanneer Marcos over de drempel van de geopende poort stapt, voelt hij geen grond meer onder zijn voeten. Er is geen “beneden” of “boven”. Slechts een eindeloze ruimte, badend in licht en stilte.

Zijn lichaam lijkt gewichtloos, zijn gedachten helderder dan ooit. Hij zweeft — of beweegt — zonder echt te bewegen. De ruimte lijkt te reageren op zijn bewustzijn.

De ontdekking van NIKALON...

Dit is geen fysieke plek, beseft hij.

Dit is bewustzijn. Een laag van de werkelijkheid die we vergeten zijn.

De Bibliotheek van de Eeuwigheid...

Plots verandert de ruimte om hem heen. Uit het niets rijzen torenhoge boekkasten op, cirkelvormig gerangschikt rond een gouden kern. Elk boek is anders van vorm, kleur, materiaal. Sommige zweven. Andere pulseren zacht. Het is de Bibliotheek van Inwijding.

In het midden wacht een lessenaar. Op die lessenaar ligt een boek.
Groot. Donker. Gesloten.

De rug draagt slechts één teken: De achtpuntige zon van Nikalon.

Wanneer Marcos het boek aanraakt, opent het zich vanzelf. De pagina's bewegen zonder zijn tussenkomst. En dan... begint het boek met hem te "spreken". Niet met letters. Niet met stem. Maar via directe overbrenging van betekenis in zijn geest.

De Inhoud...

Het boek onthult:

Dat het universum geen toeval is, maar een symfonie van trillingen.

Dat elke beschaving toegang heeft tot het "kosmisch geheugen" — een veld van kennis dat door gevoel en bewustzijn wordt aangesproken.

Dat Nikalon ooit fungeerde als een poortwachter-cultuur: hoeders van interdimensionale balans, gericht op harmonie tussen materie en geest.

Het beschrijft hoe de inwoners van Nikalon zich ontwikkelden tot energetisch bewuste wezens — en hoe hun nieuwsgierigheid naar de kern van het universum hun grootste gave én hun val werd.

Zij openden wat niet bedoeld was om geopend te worden: een scheur in het *continuüm* van bewustzijn.

Die scheur... was de poort.

Zij bouwden het om te bewaren wat ze ontdekt hadden, en sloten zichzelf vrijwillig op in de stad, om te voorkomen dat het misbruik ervan de rest van de wereld zou raken.

De Hoeders en de Wachter...

Het boek onthult dat er *Wachters* zijn — entiteiten zonder vaste vorm — die toezien op het gebruik van universele kennis. Zij verschijnen alleen aan wie zuiver van intentie is.

Marcos leest zijn eigen naam terug in de levende tekst. Hij ziet een beeld van zichzelf op een muur. Niet zoals hij is, maar zoals hij *kán* zijn.

“Marcos Spandeliuss – Reiziger tussen werelden. Kind van de schaduw, hoeder van het licht.”

Het boek vraagt hem een eed af te leggen:

“Ik zal de waarheid niet gebruiken om te heersen, maar om te verbinden.
Ik zal het weten niet als wapen dragen, maar als brug tussen volk en ziel.”

Marcos legt zijn hand op het boek.

Het sluit zich.

En verdwijnt.

De terugkeer...

Plots staat hij weer aan de andere kant van de poort. De wachtruimte is stil. Maar iets in hem is veranderd.

Zijn blik is dieper. Zijn geest kalm. Hij weet.

Wat hij heeft geleerd, is niet voor camera's. Niet voor media. Maar voor de mensheid — zodra die klaar is om te luisteren.

Logboek Marcos – Dag 7

“Ik heb niet alleen een stad ontdekt. Ik heb de *structuur van waarheid* aangeraakt.

Nikalon is niet enkel verleden.

Het is toekomst.

En ik ben nu een deel van haar verhaal.”

De ontdekking van NIKALON...

Hoofdstuk 7 – De Tijdscheur.

Locatie: Nikalon – De Poortzaal...

Marcos blijft nog lang zitten in de hal van de poort. De energie rondom hem voelt nu zachter, alsof de ruimte hem herkent — of accepteert.

De ontdekking van NIKALON...

Maar terwijl hij dieper ademhaalt, voelt hij een lichte trilling onder de grond. Eerst bijna onmerkbaar... dan duidelijker. Het is alsof de stad begint te ademen.

Hij merkt dat de symbolen op de poort — die eerder dof waren geworden — opnieuw gloeien, maar ditmaal ongecontroleerd. Een golf van energie verspreidt zich over de wanden van de zaal, als vonken over een natte steen.

De scheur...

In de lucht boven het plein van Nikalon opent zich plots een scheur. Geen fysieke barst in steen, maar een tijdsflits, een vibrerend venster waarin beelden razendsnel voorbijflitsen:

- een jonge vrouw in witte gewaden loopt door een bruisende stad.
- een massale evacuatie met schaduwen die uit de hemel vallen.
- een blik op de sterren... die plots anders staan dan normaal.
- en Marcos zelf — ouder, gekleed in een mantel, pratend tegen een onbekend wezen.

Het is alsof verleden, heden en toekomst in een draaikolk zijn gesleurd.

De wanden beven.

De trilling zwelt aan.

En dan... valt alles plots stil.

De waarschuwing...

In het midden van de poortzaal verschijnt opnieuw de Wachter, maar ditmaal niet stil en sereen — nu schokkend, alsof hij gefragmenteerd is. Zijn contouren flikkeren.

De stem die Marcos eerder hoorde, klinkt nu hees en haast wanhopig:

“De balans is verstoord.

Iemand probeert de poort te forceren.

De herinnering is niet meer veilig.”

Marcos kijkt op.

“Wat bedoel je?”

De ontdekking van NIKALON...

“Iemand boven. Zij willen de energie gebruiken.

Zij willen het geheugen van Nikalon... koppelen aan hun machtsstructuren.

Als ze slagen, zal de scheur permanent zijn. Tijd... zal breken.”

Samenzwering aan de oppervlakte...

Marcos haast zich terug naar de bovenwereld. Hij klimt de trappen op, verzwakt door de fluctuaties.

Wanneer hij boven komt, is het plein bezet. Niet door archeologen of burgers...

maar door eenheden van een speciale dienst. Uniformen zonder kentekens.

Drones cirkelen boven de werf.

Een van de mannen houdt een apparaat vast dat lijkt op een zendontvanger. Het pulseert in de richting van de poort onder de grond.

Ze proberen een externe resonantie op te wekken, beseft Marcos.

Een poging om het veld van Nikalon te manipuleren – niet om te begrijpen, maar om te controleren.

De race tegen de tijd...

Marcos moet kiezen.

Hij kan naar binnen sluipen en proberen het proces te stoppen. Of... hij kan de kennis die hij heeft delen met de wereld, op eigen risico.

Maar het boek van Inwijding heeft hem iets geleerd:

de waarheid is levend, en het geheugen reageert op intentie.

Hij besluit om terug te keren naar de stad — en de zuil van energie aan te spreken.

De zuil als sleutel...

Terug in de tempel van energie legt hij zijn handen op de zuil, zoals de priesteres ooit deed. Hij denkt aan alle mensen die waarheid zoeken zonder macht, aan de kinderen die ooit zullen leren over Nikalon.

De stad pulseert.

Het geheugen opent zich.

En de scheur begint zich te sluiten.

Logboek Marcos – dag 9

“Ze wilden de macht van de herinnering. Maar herinnering is geen bezit.

Nikalon heeft me laten zien dat waarheid geen opslag is. Het is een relatie tussen wie vraagt, en wie luistert.

Tijd is niet gebroken.

Maar we zijn gewaarschuwd.”

De ontdekking van NIKALON...

Hoofdstuk 8: De Wakkerwording.

Zowel Marcos als de stad Nikalon komen tot leven op een niveau dat ver voorbij het materiële gaat — en waarin de grenzen tussen verleden en toekomst vervagen.

Dag 10 – Vroeg in de ochtend, net voor zonsopgang...

Marcos zit alleen in de benedenzaal van de tempel van Nikalon. Alles is weer stil. De poort is gesloten, de wachters zijn verdwenen. Maar niets is meer zoals ervoor.

Zijn lichaam voelt moe maar licht. Zijn geest is gevuld met kennis, inzichten, gevoelens... herinneringen die niet de zijne zijn, maar die zich gedragen alsof ze altijd al in hem hebben gezeten.

Hij fluistert:

“Ik ben niet teruggekeerd uit Nikalon.

Nikalon is wakker geworden in mij.”

De stad reageert...

Terwijl hij door de straten van de stad wandelt, merkt hij iets merkwaardigs: De gebouwen lijken te ademen.

Niet letterlijk, maar de stenen hebben hun dofheid verloren. Het stof verdwijnt. Symbolen op muren beginnen te gloeien, alsof ze herkend hebben dat een waker is teruggekeerd.

Bij de grote fontein in het midden van de stad springt plots een dun straaltje water omhoog. Het water is helder, koel, levend. In de weerspiegeling ziet Marcos zichzelf — maar niet als oude man. Hij ziet zijn *essentie*: een reisgeest, een boodschapper, een brug.

Contact met het collectief...

Plots wordt hij overspoeld door een gevoel dat niet van hem komt. Alsof hij in een menigte staat, zonder lawaai.

Een netwerk.

Een bewustzijnsveld.

Hij voelt de stem van de stad:

“Jij hebt gekozen voor waarheid zonder eigendom.

Daarom mag je herinneren.”

De her-activatie van het geheugenveld...

Door zijn aanraking met de zuil, door het correct uitvoeren van het ritueel, door de integriteit van zijn intentie... is Marcos een kanaal geworden voor het herstarten van het geheugenveld van Nikalon.

Ooit ontworpen om via vibratie herinnering te bewaren, was het veld in ruste gezet. Nu, na duizenden jaren, stroomt het opnieuw.

Marcos voelt:

- Beelden van de eerste energie-opwekking van de stad.
- Muziek die gebouwen deed trillen op een genezende frequentie.
- Kinderen die leerden door te voelen in plaats van te herhalen.
- Sterrenkaarten met poorten naar andere werelden.

“Dit is geen archeologie,” beseft hij.

“Dit is herverbinding.”

Een signaal naar boven...

Op datzelfde moment, boven de grond, voelen enkele mensen iets.
Niet fysiek. Geen trillingen. Maar een intuïtieve golf.

Een kind tekent uit zichzelf een achtpuntige ster.

Een oude vrouw in een rusthuis begint spontaan over een stad die ze nooit bezocht heeft.

Een blinde man zegt dat hij “licht” ziet in zijn dromen.

Nikalon heeft zich gedeeltelijk geopend naar de wereld. Niet fysiek — maar via bewustzijn.

Marcos's beslissing...

Hij weet nu dat het niet zijn taak is om de wereld te overtuigen. Of om de machtigen te bestrijden.

De ontdekking van NIKALON...

Zijn taak is eenvoudiger... maar veel belangrijker:

Wakker zijn. En wie wil, zachtjes wekken.

Hij besluit zich terug te trekken.

Geen persconferenties. Geen tv.

Hij zal een plek zoeken, een stille, waar hij dagboeken schrijft en mensen ontvangt die niet zoeken naar macht, maar naar betekenis.

Logboek Marcos – Dag 10

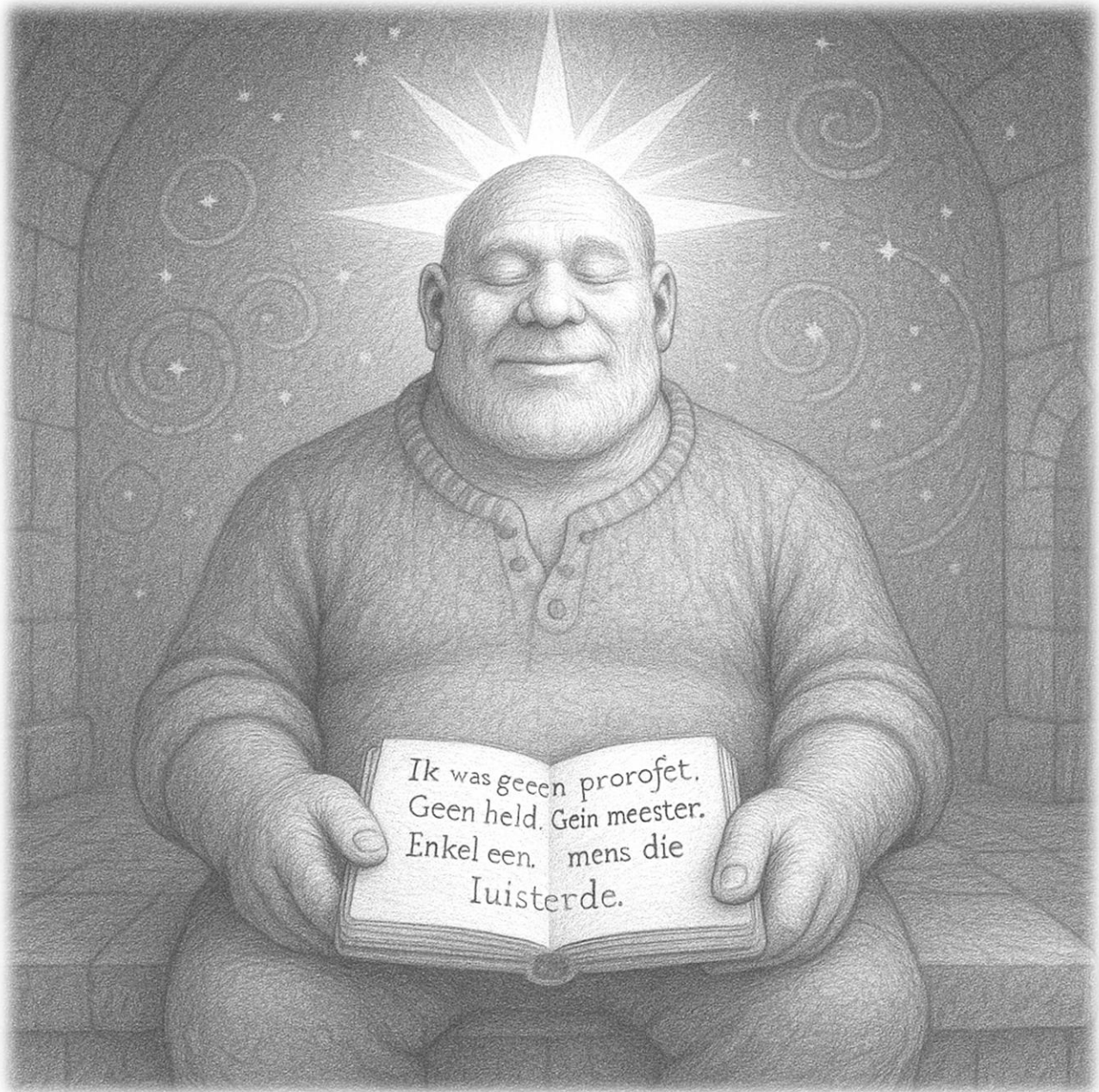
“Wakker worden is geen flits, maar een trage adem.

Nikalon leeft weer. Niet als stad van steen, maar als idee.

Als herinnering aan wie we werkelijk zijn:
bruggen tussen stof en licht.”

De ontdekking van NIKALON...

Hoofdstuk 9: De Cirkel Gesloten.

Krijgt Marcos's reis een universele betekenis?

Heeft deze reis van Marcos Spandelijs zijn bestemming bereikt — en iets achterlaat dat groter is dan hijzelf?

De ontdekking van NIKALON...

Met een schok keert Marcos terug in de realiteit. De poort is gesloten. De symbolen dof. De wachter verdwenen.

De arbeiders vinden Marcos zittend in stilte bij een muur aan de werf. Hij zegt niets... behalve:

“We weten niets over wie we zijn... maar ik heb een glimp gezien.”

Dag 33 – Stilte na de storm...

De buitenwereld is weer tot rust gekomen. De hekken rond de werf op de Houtbriel zijn deels verwijderd. De media is overgestapt op nieuwe sensaties. De academische wereld discussieert nog altijd, maar de storm is gaan liggen.

Marcos leeft nu eenvoudig. Hij huurt een kleine chalet aan de rand van het Waasland, aan de rand van de velden. Geen wifi. Geen schermen. Alleen een houten tafel, een vulpen en stapels schriftjes.

Maar in hem leeft **Nikalon**. Niet als plaats, maar als toestand van bewustzijn.

De terugkeer naar de bron...

Op een vroege ochtend, net voor zonsopgang, keert Marcos nog één keer terug naar de ondergrondse stad. De ingang, die inmiddels officieel verzegeld is, opent zich voor hem zonder dat hij ze aanraakt. De poort herkent hem.

Hij wandelt door de nu levende straten. Fijne lichtdeeltjes dwarrelen als pollen door de lucht. De stad is niet meer stil — ze ademt.

Op het centrale plein gaat Marcos zitten op een ronde steenbank. Hij kijkt naar het heropgestarte energieveld in het hart van Nikalon en glimlacht.

“Ik heb jullie gevonden,” fluistert hij.

“Maar eigenlijk... hebben jullie mij gevonden.”

De ultieme openbaring...

Plots wordt zijn geest licht.

Zijn adem wordt diep en langzaam.

De ruimte verandert.

Niets flitst, niets knalt.

Hij voelt zichzelf loskomen van zijn lichaam – niet als dood, maar als thuiskomen.

Zijn bewustzijn zweeft boven de stad, en ziet alles:

- De energiecircuits van Nikalon pulseren in verbinding met de sterren.
- De geschiedenis van de stad wordt herschreven in het collectieve veld.
- Kinderen op aarde die dromen van vreemde steden.
- Een stille heropleving van menselijk bewustzijn.

En dan verschijnt de Wachter, vredig, sereen.

“Jij hebt de cirkel gesloten. Jij hebt onthouden wie je was.

En zo zal de wereld zich herinneren.”

De boodschap blijft achter...

Marcos keert niet meer terug naar de oppervlakte.

Zijn lichaam blijft op het bankje. Vreedzaam. In rust. Alsof hij slaapt.

Later zal men hem vinden, met een glimlach en een open schrift op zijn schoot.

Op de laatste pagina staat, in eenvoudige maar krachtige letters:

“Ik was geen profeet. Geen held. Geen meester. Enkel een mens die luisterde.”

“Nikalon leeft. En zij die dromen, zullen haar weer vinden.”

Epiloog: Een generatie later...

Een meisje van 12 jaar graaft met haar vader in een veld aan de rand van Sint-Niklaas. Ze vindt een stenen schijf met een achtpuntige zon erop.

Ze kijkt omhoog en zegt:

“Papa... dit is geen steen. Dit is een sleutel.”

En ergens, diep onder de grond, pulseert Nikalon zachtjes verder.

De cirkel is gesloten.

Maar het verhaal is nog maar net begonnen.

Diep onder de stad Sint-Niklaas ... ligt een vergeten wereld.

(auteur Marc Spanldel + Al)

Duizenden jaren geleden verdween een
mysterieuze stad diep onder de grond, daar
waar later de stad Sint-Niklaas op verscheen ...

Een avontuurlijke
graphic novel
over mysterie, geschiedenis
en de kracht van volharding.